

русалимъ ми ся прѣдставя на пълно. Него-ва-та слава блистае върху мене, вѣтрецъ-тъ иу ми прохлаждава; благоуханія-та му дохождатъ къмъ мене, сладкы-тъ му звукове удрятъ въ уши-тъ ми, и духъ-тъ му ся вдыхнува въ сърдце-то ми.

Нишо друго не мя отдаля отъ него освѣнь съмртна-та рѣка, която сега ми ся прѣдставя като единъ ничтоженъ потокъ който може съ единъ стапкъ да ся прѣскочи когато Божъ позволи.” “Сънце-то на правдѣ-тѣ постепенно ся е приближавало по близу и по близу къмъ мене, и като приближава, види ся по голѣмо и сега то напълни всичко-то небе съ потокъ отъ славѣ, въ коѣто азъ ся видѣхъ да плавамъ както едно насъкмо плава въ сънче ны-тѣ луци; радвамъ ся ако почти и да треперѣ,

мя укорява за мои-тѣ беззаконія и за всички-тѣ ми грѣхове които тя ми напомнува.

Блаженство-то ми ся окончава; и колкото за спокойствието ми, таѣшнощъ азъ прѣминувамъ малкий-тѣ остатъкъ на минути-тѣ си въ окаянство. Всичко-то олекченіе щото очаквамъ, е, когато е нощъ, да желаѣшъ за денъ-тѣ, както когато е денъ за нощъ-тѣ, и това съ едно страшно очакваніе за мои-тѣ съмрть, и за отчетъ-тѣ когото азъ трѣбва да дамъ подиръ неїж.

Колко тежко моите минути прѣминуватъ! Кога ще биде послѣдно-то дыханіе на последний-тѣ пулъ щото ще изгони духъ-тѣ ми изъ това развалено жилище въ желателны-тѣ страни на съмрть-тѣ и мажкѣ-тѣ които очакватъ? О, усъщамъ че това е близу; и що